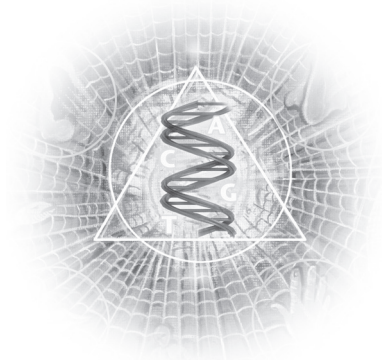

David Icke

A végtelen szeretet az egyetlen igazság
Minden más illúzió

Az eredeti mű a Bridge of Love Publications USA
gondozásában jelent meg.

A fordítás alapjául szolgáló mű címe:
Infinite Love is the Only Truth
Everything Else is Illusion

Copyright © 2005 David Icke

Fordította: Szücskarcsi
Lektorálta: Jánosi Juli és Szücskarcsi

Nélkülözhetetlen technikai munkatárs: Szücs Zsac

EzVanKiadó, 2009.

All rights reserved

Minden szóért felelős és számonkérhető szerkesztő: Szücskarcsi
Magyar layout: Jánosi Juli

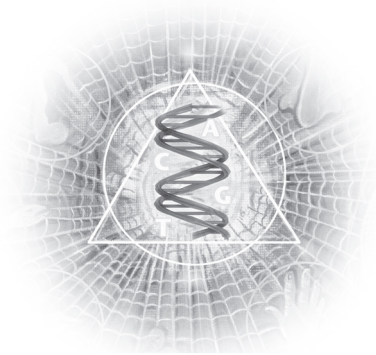
A borítót Neil Hague tervezte

Aki a könyvet nem találja a könyvesboltokban,
vagy nagyobb tételben szeretné megrendelni,
keresse a kiadót!

EzVanKiadó
www.ezvankonyvek.hu
Tel.: +36 20-38-39-339
ezvanjuli@ezvankiado.hu

A végtelen szeretet az egyetlen igazság Minden más illúzió

Az álmvilág leleplezése, amit „valósnak” hiszünk

David Icke

David Icke más könyvei, hangkazettái és videofelvételei:

It Doesn't Have To Be Like This

Truth Vibrations

Heal the World

The Robots' Rebellion

Alice in Wonderland and the World Trade Center Disaster

...And The Truth Shall Set You Free

I Am Me, I Am Free

The Biggist Secret

Children of the Matrix

Tales from the Time Loop

Green Print

Gateway

Gateway

Gateway

Bridge of Love

Bridge of Love

Bridge of Love

Bridge of Love

Bridge of Love

Bridge of Love

Turning of the Tide – a two-hour video

The Reptilian Agenda, parts one and two video featuring

David Icke Zulu Shaman, Credo Mutwa

Revelations of a Mather Goddess – two-hour video with

David Icke and Arizona Wilder

Speaking out – two-hour video with David Icke

The Freedom Road – three-video package lasting more
than five hours

From Prison to Paradise – three two-hour videos with David Icke

NEW – Secret of the Matrix – a three video package

Bridge of Love

Bridge of Love

Bridge of Love

Truthseeker

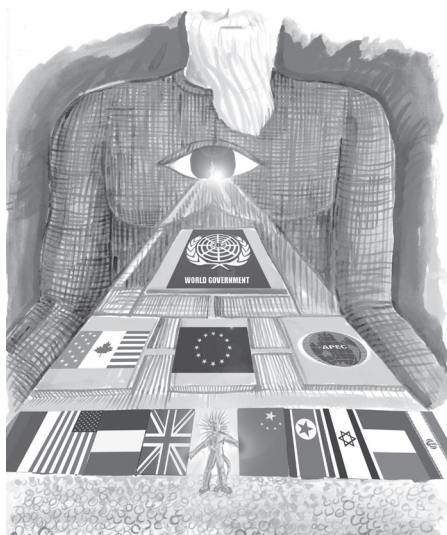
Bridge of Love

Bridge of Love

Bridge of Love

Tartalomjegyzék

I.	Soha egyetlen hóhehely sem érezte magát felelősnek egy lavinában	9
II.	A fátylon túl	30
III.	A valóság letöltése	44
IV.	A múlt és a jövő DVD-n	82
V.	Orvos, gyógyítgasd csak számítógépes vírusaidat!	103
VI.	Az Isten-program	114
VII.	Régi Kor, Új Kor – ugyanaz a kaptafa	136
VIII.	Még egy pillantás a „társadalomra”	147
IX.	Ez <i>mind</i> marhaság	147
X.	Lecsatlakozás	184
I.	Függelék	198
II.	Függelék	203

A könyvben található eredeti illusztrációk

Neil Hague alkotásai

Neil, angol látnok művész, író és előadó, aki eredetileg grafikus és kiadványszerkesztői képzést kapott. Rendkívül gazdag fantáziájú munkái számos kiállításon szerepeltek Londonban, és festményei világszerte könyvborítókön jelentek meg.

Írt két könyvet is: *Through Ancient Eyes* (*Ősi szemeken keresztül*) és *Journeys in the Dreamtime* (*Álomutazások*) címmel, amelyekben személyes, megejtő megközelítést mutat be a művészet-hez, az élethez és a változó valóság természetéhez. Nyilvános előadásain túl, Neil jelenleg új illusztrált könyvén dolgozik: *Visions from Beyond the Matrix* (*Látomások a Mátrixon túlról*).

„Neil Hague művészete egyedülálló – egy nyitott és rendkívül kreatív elme nyelvezete.”
David Icke

„Az *Ősi szemeken keresztül* inspirálólág hathat még a dimenzionálisan legellenállóbb lélekre is, hogy kinyílják üdvösebb és fényesebb valóságokra, amelyek most gyülekeznek/egységbe rendeződnek veszélyeztetett bolygónkon.”

Jaye Beldo

Neil munkáiról, s azok beszerzési lehetőségéről további információt találsz:

www.neilhague.com

Örök igazságok

Minden ember saját látókörének korlátait a világ korlátainak tekinti.

Arthur Schopenhauer

Erőszakos eszközök erőszakos szabadságot eredményeznek.

Gandhi

Máskéntgondolkodó: minden emberi lény, életének azon pillanataiban, amikor időlegesen kilép a nyájából, és saját gondolatai vannak.

Archibald Macleish

Úgy hiszem, mindannyiunkban van egy kis hangocska, ami vezetni fog minket... amennyiben kizárjuk az összes zajt és lármát az életünkből, és hallgatunk arra a hangra, megmondja nekünk a helyes tennivalót.

Christopher Reeve

Értelmes embernek nem éri meg idejét a többségben tölteni. Meghatározás szerint, már vannak ott elegenden.

G. H. Hardy

Bármilyen bolond képes a dolgokat nagyobbá, bonyolultabbá és erőszakosabbá tenni. Egy csipetnyi zsenialitás – és rengeteg bátorság – kell viszont, hogy valaki az ellenkező irányba mozduljon.

Albert Einstein

A gyáva képtelen a szeretet kifejezésére, az a bátrak kiváltsága.

Gandhi

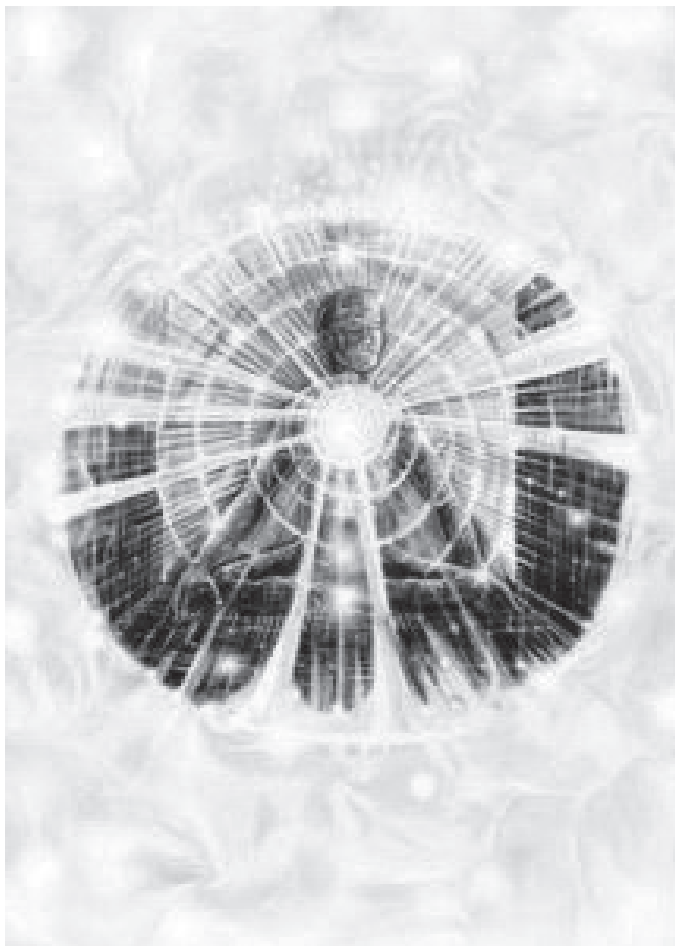
Tartsd becsben mindig azt, ami egyedivé tesz, mert tényleg dögunalommá válsz, amikor elhagy.

Bette Midler

Aki kifelé néz, álmodik, aki befelé néz, felébred.

Carl Gustav Jung

Illusztráció: Neil Hague

A nagy szellemek mindig heves támadásokat kaptak a közepszerűségtől. Az utóbbi képtelen megérteni, amikor valaki nem hódol be gondolkodás nélkül az öröklött előítéleteknek, hanem őszintén és bátran használja értelmét.

Albert Einstein

Minden igazságot könnyű megérteni, ha már egyszer felfedezték; a lényeg: felfedezésük.

Galileo

Soha egyetlen hópehely sem érezte magát felelősnek egy lavinában

„A legtöbb ember egy másik ember. Gondolatai valaki más véleménye, élete utánzat, szenvedélye idézet.”

Oscar Wilde

Tudatosan belevágtam az önfelfedezés hihetetlen utazásába 1990-ben. Fogalmam sem volt, hogy merre vezet, mégis, mindenképpen mennem kellett. Elegem volt. Ez a „világ” mindig is értelmetlennek tűnt számomra: az igazságtalanság, az ostobaság, ahogy a Rendszer az embereket gépekké változtatja, akik ugyanazon ismétlődő tapasztalatok és programozott viselkedési minták körforgásában pörögnek egyhelyben, s ezt görcsösen életnek hívják. Nem mi éljük az életet – az élet él minket.

Vannak kivételek, és sokuk fogja olvasni ezt a könyvet, azonban a legtöbb ember elfogadja, hogy megmondják, mit gondoljon, hová menjen, mit és hogyan tegyen. Nem így van? Nos, honnan veszed a „tényeket”, amelyek alapján következtetéseket vonsz le magadról és a világról? Ki dönti el, hogy munkanapokon mikor kelsz? Ki dönti el, hová mész, és odaérvén mit teszel? Ki dönti el, hogyan tedd? Ha olyan vagy, mint az ebben az álomvilágban szédelgő emberek döntő többsége, akkor döntéseidet nem te hozod, hanem az „életedre” akaratát ráerőszakoló Rendszer, az irányítás pókhálója.

„Információdát” a médián keresztül szerzed be, ami eladja neked a napi hazugságokat, és ez alapján döntöd el, mit gondolkodj, és mit higgy. Fel kell kelned egy bizonyos időben, mert munkára kell jelentkezned, és nem késhetsz el. Oda mész, ahová a főnökeid mondják, és azt teszed, amit ők mondanak. Ha fellázadsz, kirúgnak, és ha nem kapsz fizetést, nem tudod fenntartani a lakásod, és még elegendő élelmet sem tudsz venni. S ez nem csak téged érint. Mi van a családdal és azokkal, akik tőled függnak? Ha nem szolgálod a Rendszert, milyen következményekkel jár ez *rájuk* nézve? Hogy ezeknek a hitt szükségleteknek, felelősségeknek megfelelj, minden napodat azzal töltöd, hogy igyekszel másoknak megfelelni. Cserébe a főnökök szintén szolgálalkúen követik irányítóik előírásait, és *ők* sem mernek kilépni a sorból. A főnököknek is mindig vannak főnökeik.

Vegyük a szupermarketbe élelmiszert szállító gazdát. Ő parancsol az embereinek, és ha nem utasításai szerint járnak el, kirúgja őket. Azonban neki is végre kell hajtania, bármit diktál a szupermarket, különben elveszíti a szerződést, és tönkre mehet. A következő szinten, a szupermarket vezetőjének meg kell felelnie a részvényesek elvárásainak, akik a főnökeiket szolgálják, és a főnökeik, pedig az ő főnökeiket. Ez a függőség, és akarat-rákényszerítés piramisa. Az egyik ember szolgálja, a másik gazdája. Az egyik ember birkája a másik ember pásztora.

A világot szándékosan így építették fel. A Rendszer azt akarja, hogy mindenki irányítson, tartson kordába másokat, és ez pontosan így is történik a legkülönbözőbb módokon. Amit mi szabad társadalomnak hívunk, az egy soknevű Gulag. Nem a Rendszer szolgál minket, mi szolgáljuk a Rendszert. Szolgák vagyunk, akik azzal áztatják magukat, hogy szabadok, mert nem vagyunk hajlandók szembe nézni sorsunk valóságával.

Egyik éjjel egy amerikai rádióműsort hallgattam, és egy telefonáló rátapintott a lényegre. Az emberiséget egy olyan férjhez hasonlította, aki tudja, hogy a felesége hűtlen, de mégis kétségbeesetten gyözködi magát, hogy ez nem igaz! Amikor a feleség hazajön, kérdőre vonja, kivel és hol volt. A férj tudja az igazat, de kétségbeesve reménykedik, hogy a feleség magyarázata eléggé hihetőnek hangzik, hogy továbbra is áltathassa magát: minden rendben van. Inkább hallana egy jó hazugságot, mint elfogadná a kényelmetlen igazságot. Ugyanígy a legtöbb ember nem akar szembenézni az összeesküvéssel és a kormányok árulásával, vagy megkérdezni, hogy az országok miért viselnek háborút védtelen polgárok ellen, beleértve a sajátjaikat is. Amikor a kormányok hazugságokkal, kifogásokkal igazolják képtelen tetteiket, legtöbbször hajlandók ezt elfogadni, mert azt akarják hinni, hogy a hazugságok igazak. A másik lehetőség, hogy szembenézünk a rideg ténnyel, hogy a kormány nem az emberek jószágos szolgálja – ez pont fordítva van. Szembe kell nézni a valósággal, hogy az Egyesült Államokat irányító hatalmak képesek a szeptember 11-i szörnyűséget levezényelni, valaki mást okolva, és arcátlanul részt vesznek az áldozatok temetésén, miközben tudják, hogy tevékenesen segítettek legyilkolni őket. Hányan elég erősek ahhoz, hogy szembenézzenek ezzel, és hogy mit jelent ez életükben? Ez az egyik jelentős oka a hivatalos hazugságok széleskörű elfogadásának igazságként. Az alternatíva megfontolása túl elképzelhetetlen és túl elviselhetetlen, ezért a legtöbb ember bele sem gondol. Amiről nem tudok, az nem fájhat!? a birkának szüksége van a pásztorra, és szüksége van a hitre is, hogy a pásztor az ő érdekeit szolgálja, még akkor is, ha látja, hogy a pásztor kíméletlenül megnyírja, és habozás nélkül elvezeti a vágóhídra.

Ugyanez igaz életünk minőségének kollektív tagadására: „Nagy házam és nagy kocsim van, hát nem nagyszerű az élet?” Nos, a ház és a kocsik lehetnek nagyszerűek, de az élet? Hány ember tölti ténylegesen azzal idejét nap mint nap, amit szeret, ami kielégíti, ami hozzájárul kibontakozásához, fejlődéséhez, kiteljesedéséhez? Ténylegesen hányan boldogok, elégedettek és élnek békében magukkal? Valójában alig van ilyen. Önmagában nem elmebajra kárhaztatás, amit „életnek” nevezünk? Legtöbb ember egész életében azt teszi, amiről azt hiszi, hogy tennie kell, s ez egyet jelent a Rendszer kiszolgálásával, a Rendszer kínálta keretek között. Miért keverjük össze az „életet” a jelenleg tapasztalható világgal? Mi köze az életnek ahhoz, hogy gyerekeket robbantanak fel szüleik előtt, és szülőket gyerekeik előtt, miközben felszabadításról papolnak? Hol az élet abban, hogy minden nap ugyanabban az időben felkelünk, hogy ugyanabban a dugóban araszoljunk, vagy sorban álljunk ugyanazért a vonatért, hogy eljussunk a munkába, ami untat, frusztrál, kielégítetlenül hagy? Majd hazafelé ugyanazon dugón keresztül, és ugyanaz a sorbaállás, hogy ugyanazt a velünk szellemi fogyatékosként bántó esti tévéműsort megnézzük? Milyen életéről beszélünk, amikor gyerekeinket iskolákba, egyetemekre küldjük, amiket arra terveztek, hogy a következő generáció fogaskerekeiként köpjék ki őket? Azonban mi ismét inkább meggyőzzük magunkat, hogy van egy „jó állásunk”, „jó karrierünk”, „jó életünk”, a gyermekeinknek „jó oktatást” biztosítunk, aztán időnként szembesülünk a szörnyűségek szörnyűségével, miszerint az élet ténylegesen egy nagy szar. Szar, összehasonlítva azzal, amilyen az élet lehetne, és amilyennek szeretnénk, hogy legyen. Valójában ez egyáltalán nem „élet”, hanem egy önámításunkból szőtt könnyfátyol.

„Boldogságunk” illékony pillanatait a mindent elborító boldogtalanság állapotából ítéljük meg, míg eredményeinket a jelképek és csecse-becsék révén, amiket a Rendszer a siker elengedhetetlen kellékeiként hirdet. Aznap, amikor ezt írtam, kezembe került egy tanulmány a brit tinédzserek szellemi és érzelmi egészségéről, bár ugyanez vonatkozik az egész iparosított, számítógépesített világra. A *„Gyermeklelektan és pszichiátria”* folyóiratban megjelent írás címe: „Idő trendek a serdülőkori mentális egészségben”. Arról szólt, hogy az elmúlt húsz évben 70%-kal megnőtt a szorongástól, depressziótól szenvedő tizenöt évesek száma. Hé! Tizenöt évesekről beszélünk!!! a tanulmány arra a következtetésre jutott, hogy a „siker utáni vágy” miatti nyomás okolható a kamaszok érzelmi sérüléseinek drámai növekedéséért. Hozzá kellett volna tenni: pontosabban a *Rendszer által meghatározott* siker utáni vágy. A cikk szerint: „A tanulmányi eredmények hajszolásának kényszere és az eladósodási kilátások hozzájárulnak a széleskörű boldogtalansághoz”.

Angliában a Blair kormánynak köszönhetően, a diákok óriási adósságba kerülnek az egyetem végére, mivel kölcsönöket kell felvenniük, hogy fizessenek az oktatásért (pontosabban azért, amit oktatás címszóval letolnak a torkukon). A kölcsön a Rendszer uralmát jelenti, és ez a diákhitelek valódi oka. A tanulmány azt is kimutatta, hogy az iskolában eltöltött idő és a szabadidő közt nincs egyensúly, amiről már évek óta beszélek. A kölyköket ötször egy héten hosszú óráig az iskolában tartják, és amikor a börtönajtó végre kinyílik, házi feladattal kitömve bocsátják őket újtukra. Mikor van a gyerekeknek és a fiataloknak idejük azzal foglalkozni, amivel akarnak? Válasz: a tudományos baromságok áradatának feladata egyrésztől, hogy szürkeállományt gyártson, ami aztán továbbgördíti a Rendszert, mint egy elszabadult hólabdát, másrésztől, hogy napról napra egyre többet lefaragjon szabadságunkból és egyediségünkéből. Más szóval a túlélés miatt ne legyen időnk az életre.

Egy másik tanulmány: *„A növekvő fájdalmaik vizsgálata”*, amiről az Egyesült Királyság Sajtótársasága 2004 októberében számolt be, megerősítette ezeket a trendeket. A megkérdezett szülők háromnegyede szerint gyermekeikre sokkal nagyobb nyomás nehezedik az iskolában, mint aminek ők voltak kitéve ebben a korban. Százalékosan hasonló mennyiségben azt mondták, hogy az állandó iskolai stressz (egymás gyötrése és a vizsgák) hat leginkább gyermekeik érzelmi egészségére és jólétére. És a vizsgák mire szolgálnak, könyörgöm? Hogy kimutassák, mennyire vonta irányítása alá a Rendszer elméjüket és érzékelésüket. A kutatás szerint tízből hét szülő mondta, hogy a kormánynak több pénzt kellene fordítania a gyerekek és fiatalok mentális egészségügyi ellátására. Ó Istenem, ments meg innen! Ne a probléma „kezelésével” törődj, mit szólnál *az ok megszüntetéséhez?* Mit szólnál ahhoz, ha megváltoztatnád a gyerekeid közérzetét azzal, hogy azt mondd nekik, pihenjenek és szórakozzanak, mivel az oktatás és a Rendszer vizsgakövetelményeinek megfelelés egy rakás szar? Az „oktatás” célja a programozás, idomítás, hogy a hatalmi felépítménynek megfelelő valóság kollektív hitét ültesse mindenkibe. Ez az egész az alárendeltségről, a korlátozásokról és az „én nem tudok” „te nem tudsz” mentalitásról szól, mivel a Rendszer azt akarja, hogy mindenki ezt szajkózza a sírig vagy a hamvasztásig. Amit mi oktatásnak hívunk, az nem felnyitja az elmét, hanem rácsavarja a fedelet. Mint ahogy Albert Einstein kijelentette: „A tanulásomat akadályozó egyedüli dolog az oktatásom volt.” Azt is mondta, hogy „A műveltség az, ami megmarad, miután mindent gondosan elfelejtesz, amit az iskolában megtanultál.”

Miért büszkék a szülők, ha a gyerek bizonyítványt kap arról, hogy felmondta a Rendszernek, amit az hallani kíván? Nem azt mondom, hogy ne törekedjünk tudásra, azonban ha szabadságra törekszünk, akkor a saját, s nem a Rendszer elképzelései szerint kell a tudást

megszerezünk. Azt is kijózanító lehet megfigyelni, hogy a politikusok, kormányhivatalnokok, újságírók, tudósok, orvosok, ügyvédek, bírók, az üzleti élet vezetői vagy mások, akik igazgatják, vagy szolgálják a Rendszert, kivétel nélkül mindig azok, akik ugyanazon egyetemi (idomító) elme-gépsoron mentek keresztül.

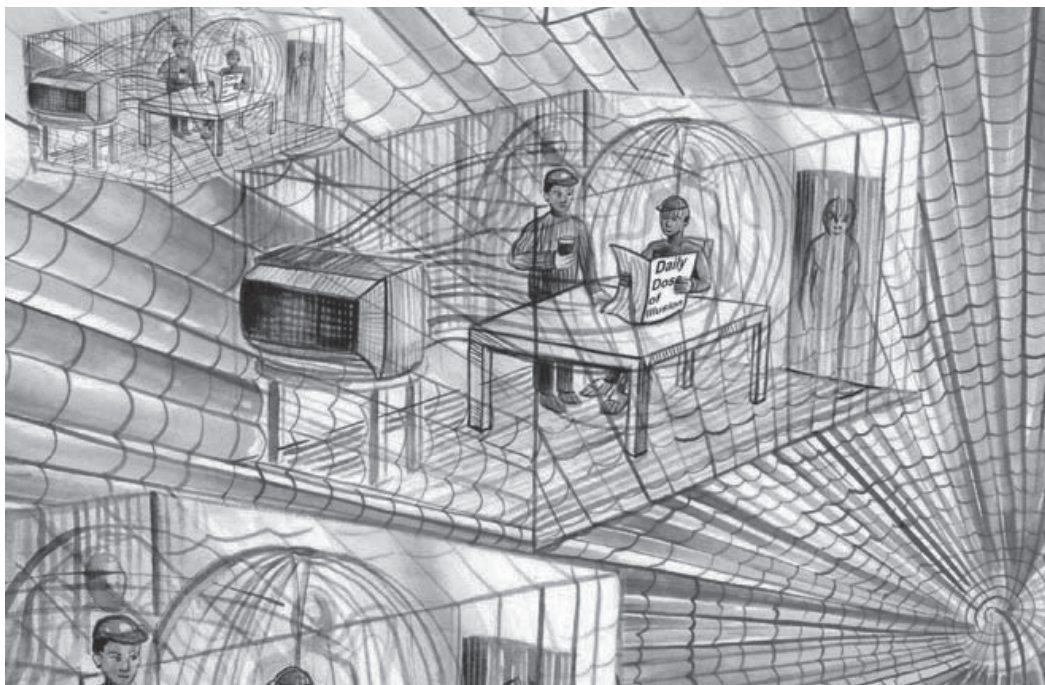
Sajnálatos módon az értelmet és a sikeres vizsgákat gyakran egy dolognak hiszik. Egy este diszkóban voltam, s a táncparkett üres volt, mivel a DJ az emberek nem tetsző zenét játszott. Ez a pokoli egó nem volt hajlandó más zenét feltenni. Megkérdeztem tőle, hogy ilyen körülmények között vajon ez az eljárás értelmes-e. Felháborodott felvetésem hallatán. „*Igazolása*” volt róla, hogy ő értelmes, mivel *oklevele* van. Remek! Az értelem azt jelenti, hogy észreveszi, hogy senki sem táncol, mert szar a zene, és utána olyan zenét játszik, ami a vendégeknek tetszik. Az oklevél csupán arról szól, hogy azt mondd a Rendszernek, amit mondott, hogy mondjad. Mi értelmes van ebben?

Legtöbben azzal bolondítják magukat, hogy szabadok, mivel ténylegesen sosem vizsgálják meg elméletüket. Olyanok, mint a légyapírra ragadt legyek, akik mindaddig, amíg nem próbálnak mozdulni, meg tudják magukat győzni arról, hogy ha akarnának, tudnának. Csak éppen most nem akarnak! (*Lásd 1. ábra*).

Ha megpróbálnák, szembesülnének a ténnyel, hogy a seggük teljesen odaragadt egy valaki más irányította rendszerhez, ami vacsorát fog felszolgálni – őket. Azt teszik, amit a kormánydiktatúra mond nekik, anélkül hogy megkérdőjeleznék, vagy kétségbe vonnák az utasításokat. Fenntartják a szabad választás illúzióját azzal, hogy sosem választanak. „Nekem teljesen megfelel, hogy szárnyaim ehhez a hálózathoz ragadtak, mivel azt választom, hogy nem repülök”. Oly sok emberrel találkoztam az évek során, akik egészen addig szabadnak hitték magukat, amíg valami olyat nem tettek, ami nem volt „normális”. Ekkor keményen beleütöttek a valóságba, mert, hogy a nagy amerikai komikust, Bill Hickst idézzem: „*Szabadon teheted azt, amit mondtunk neked.*” (A magyar népi bölcsesség ezt így mondta a népi demokráciában: szabad országban szabad ember azt teszi, amit szabad. – *a szerk.*).

Ahogy az orwelli globális állam egyre nagyobb iramban bontakozik ki az árnyékból, a „szabad világ” önámítást egyre nehezebb fenntartani. Szorult helyzetükkel való szembesülés helyett, sokan minden erejükkel igyekeznek félrenézni. Legtöbben készek bármikor panaszkodni, hogy mi minden szörnyűség történik az életükben és a nagyvilágban, azonban kővé dermednek, amikor tettekre kerülne sor. Láthatóan sokkal kényelmesebb a felelősséget valaki másra hárítani. A világ pontosan ezért ilyen, amilyen. Pár embernek megengedjük, sőt felkérjük őket, hogy ilyenné tegyék, emiatt a változtatáshoz nem elegendő, sőt teljesen felesleges ujjal mutogatni másokra. Mi mindannyian részesek vagyunk ebben. Voltaire briliánsan ragadta meg a lényegét: „Soha egyetlen hópehely sem érzi magát felelősnek egy lavinában”.

Hét-nyolc éves korom óta ez a világ örültnek tűnt számomra, és amikor kezdtem felismerni, mi van a valóságnak hívott illúzió mögött, teljesen nyitott voltam rá. Nem kellett lökni, én már szálltam a hintában. Kell, hogy legyen egy ok, amiért ilyen nevetséges ez a világ, és amiért ilyen kevesek képesek ezt felismerni, vagy bevallani, legalább maguknak. Az 1990 óta szerzett hihetetlen tapasztalataim bebizonyították nekem, hogy valóban van egy ok, egy rendszer az örületben. A társadalom azért ilyen, mert tagjai azt akarják, hogy ilyen legyen. Tervezetten haladunk a globális diktatúra felé, mert ez felel meg jelen tudatossági szintünknek. A megtévesztő, mindennapi látszat mögött húzódó rendkívüli történet lépésről-lépésre bontakozott ki előttem. E könyv a következő lépést képviseli – egy hatalmas ugrást egy olyan birodalomba és valóságba, ahová kevesen képesek átlépni.

Illusztráció: Neil Hague

1. ábra:

- *Bill, van kedved ma elmenni szórakozni?*
- *Nem, haver, jól érzem magam itt ücsörögve.*
- *De ha akarnánk, elmehetnénk, ugye?*
- *Hát persze, hogy elmehetnénk*
- *Akkor jó. Hát nem nagyszerű ez a szabadság?*

Elmesélem utazásom kezdetét a *Mesék az időhurokból* című könyvemben. Dióhéjban: egy médiumon keresztül üzenetet kaptam, mely szerint spirituális segítséget kapok, hogy fellebentsem az emberiséget rabszolgaságban tartó illúziófátylat. Elhelyezik a tudást az elmémbe, más esetekben pedig elvezetnek a tudáshoz – mondta a médium. „Egy ember nem változtathatja meg a világot, de eljuttathatja az üzenetet sokakhoz, ami viszont meg fogja változtatni a világot.” – mondta. Több más médium is ugyanerről beszélt nekem. Feltárandó titkok vannak – hatalmas titkok – és el fognak vezetni megismerésükhöz, és ezt bolygó szinten fogom terjeszteni. Egyikük azt mondta: „Fáradtságos keresés nem szükséges. Az út már kijelöltetett, csak a jeleket kell követned.” Akkor ez hihetetlenül hangzott, de mily igaznak bizonyult! Ettől kezdve életemben robbanásszerűen megszorodtak az egybeesések és „véletlenek”. Emberek, könyvek, valamint több mint 40 országban szerzett tapasztalataim révén vezettek a tudáshoz, jelek sorát kaptam, még hozzá a megfelelő sorrendben, hogy a leggyorsabban haladhassak. Végigvezettek egy úton, ami az „evilági” manipuláció – a „fizikainak” hitt valóság – megértésével kezdődött, és aztán elvezettek az ebbe behatoló más birodalmakba is, amit a tudósok párhuzamos univerzumoknak neveznek. Az első két fejezetben ezt az információt foglalom össze,

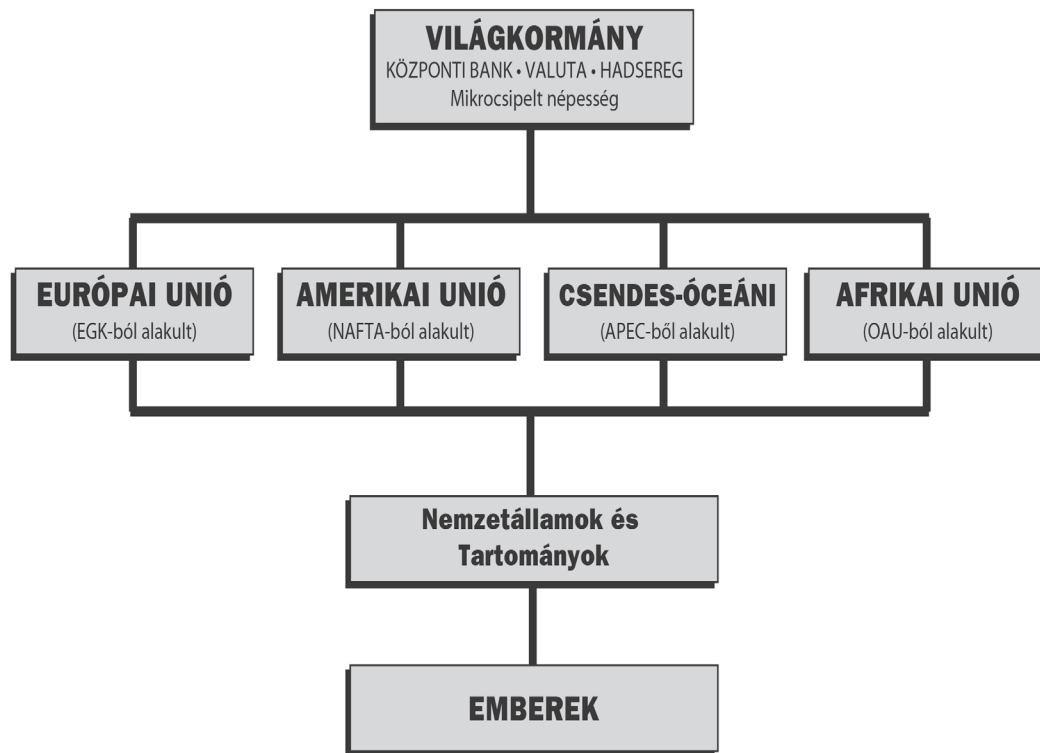
mielőtt rátérnék kibontakozó felfedezésem következő bámulatos témájára: kik vagyunk, honnan jöttünk, s mi dolgunk itt?

A 90-es években a láthatatlan irányításnak köszönhető összehangolt „véletlenek” révén kezdtem megérteni és hirdetni az emberiséget irányító globális összeesküvés „öt érzékszervi” szintjét, amit a titkos társaság hálózat és az Illuminátusokként (Illuminati) ismert egymás között házasodó családok révén vezényelnek. E családok irányítják a kormányokat, a bankrendszert, a multikat, az olaj- és gyógyszer kartelleket, a világ médiát, a titkosszolgálatokat, a rendőri erőket, a tudományos kutatást, sőt még azt is, amit az iskolákban és az egyetemeken tanítanak. A társadalom összes alkotórészét és még annyi minden mást végső soron az Illuminátusok családjai irányítanak, méghozzá az egész világra kiterjedő zsarnokságra törő összehangolt tervük szerint. Céljuk a központosított fasiszta állam – a világkormány, a világpénz és a világhadsereg vezetésével –, ami rabszolgasorban tart egy globális számítógép hálózatba kötött, és általa irányított, mikrocipelt népességet (2. ábra).

Amikor annak idején először felvázoltam ezt a tervet, kinevettek. Ma már csak a tudatlanok és begyöpösödöttek vihognak. Az orwelli „Nagy Testvér” rémálom napjainkban válik valóra, különösen szeptember 11. óta. Ez nem meglepő, amikor ráébredsz, hogy a támadást ugyanaz az erő tervelte ki, aki most ürügyül használja, hogy ránkényszerítse fasiszta ütemtervét, miszerint majd ők „megmentenek minket” a terrorizmustól (lásd: *Alice csodaországban és a világkereskedelmi központ katasztrófája* című könyvemet). Világosan láthatjuk az életünk minden területére kiterjedő, globalizációként ismertté vált, hatalom és tulajdonjog gyorsan kibontakozó központosítását. Ez nem csupán nagy, mohó vállalatokról szól, mint ahogy ezt a „baloldal” el akarja velünk hitetni. A hatalmas vállalatok nem a cél, hanem a célhoz vezető út eszközei. A globális irányítás összehangolt, régóta lefektetett ütemtervének részei. Az irányítás kiterjed az emberi létezés minden területére.

A politikában vannak szuperállamok, mint az Európai Unió, és kialakuló hasonmásai: az Afrikai Unió, Ázsia Csendes Óceáni Gazdasági Társaság (APEC), és a tervezett „Szabad Kereskedelmi” övezet az amerikai kontinensen. Ezek felépítményét úgy alakították ki, hogy összhangban legyenek a leendő diktatúrák alapvető életkörülményeivel – minél központosítottabb a döntéshozatal, annál nagyobb a kisebbség hatalma a többség felett. Egy diktátor legszörnyűbb rémálma a különbözőség, mivel képtelen kézben tartani a döntéshozatal minden egyes pontját. Az egységesség és központosítás alapvetően szükséges a faszizmushoz vagy a kommunizmusához, vagy bármi másnak nevezett diktatúrához. Ezért látjuk, hogy egyre nagyobb ütemben központosítanak és egységesítenek mindent.

A világkormány a politikai zsarnokság-piramis tervezett csúcsköve. A világhadsereg segítségével rá fogja döntéseit kényszeríteni azokra az országokra is, akik maguk akarnák magukat kormányozni. Ez az oka annak, hogy a nemzeti hadseregek egyre inkább alárendelődnek, és csupán részeivé válnak olyan csoportosulásoknak, mint a NATO és az Egyesült Nemzetek békefenntartó erői. Ez jól példázza, amit én „Totalitárius (a korlátlan hatalom megszerzésére irányuló – *a ford.*) Settenkedésnek” hívok, amikor egymástól függetlennek feltüntetett lépésenként haladsz megfontoltan egy régen kitűzött cél felé, helyett, hogy egyszerre óriásit változtatnál. Ha túl nagy a lépés, akkor sok ember észreveszi, mi folyik, és ez nem cél. Tudatlanságunk számukra mennyei öröm. Európában az Európai Gazdasági Közösség, vagy a Közös Piac „szabad kereskedelmi” terület az Európai Unió-ként ismert központosított fasiszta állammá vált, köszönet a „Totalitárius Settenkedés” módszerével ránkényszerített csepegtetett változásoknak, és ugyanaz történik mindenhol máshol is (magyarul talán „szalámi taktikának” mondanánk – *a ford.*).

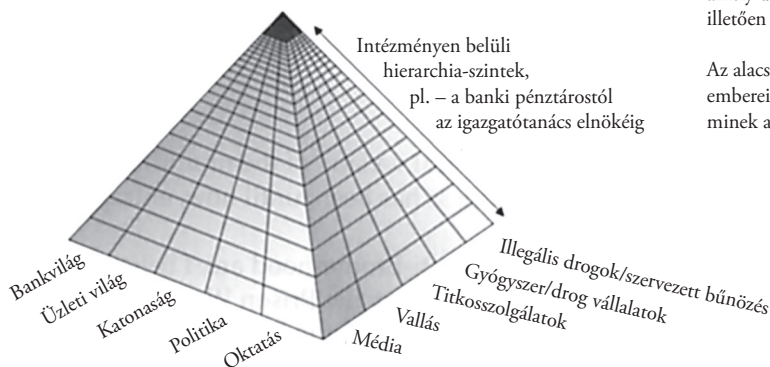
2. ábra: az Illuminátusok globális fasiszta állama. A terv egy világkormány diktatúra, ami magába foglalja a szuperállamok támogatását, mint pl. az Európai Unió. Amit mi most országoknak hívunk, csupán köz-igazgatási képviseletek lennének, amit a világkormány, a világ központi bank, és a világhadsereg irányít. Ez a felépítés tenné lehetővé a keveseknek, hogy rákényszerítsék akaratukat a bolygó egész népességre.

Az Illuminátusok bábjaikat politikai kulcspozíciókba ültetik, és a politikai sokaságot kitevő többi, csupán tudatlan töltelék. Az értelem sosem volt a politikus alaptulajdonsága, sőt inkább egyenesen hátrány a karrier szempontjából. Tim Collins angol konzervatív országgyűlési képviselőnek egy választója részleteket küldött a Pentagonba szeptember 11-én állítólagosan becsapódó „repülőgép” hivatalos verziójának bakijairól. Mr. Collinsnak felajánlották, hogy nézzon meg egy DVD-t, ami a bizonyítékokat részletesen bemutatja, de ő még azt is visszautasította, hogy belenézzen. Ügyvezető asszisztense levelében azt válaszolta, hogy Mr. Collins „...nem hisz az összeesküvés elméletekben, és felettébb elítélendőnek tartja, hogy az említett DVD alkotói egy ilyen szörnyű tragédiából játékszert farigcsálnak”. Ezt üzenté, anélkül, hogy vette volna a fáradságot a bizonyítékok megtekintésére. A tény, hogy olyan emberek, mint Tim Collins politikusokká válnak, szörnyű tragédia azok számára, akik önmagukat velük képviseltetik. Amikor országgyűlési képviselők ilyen hozzáállású, (és Collins átlagosnak mondható, nem pedig ritkaság), akkor a politikai rendszer manipulációja gyerekjáték. A politika engem mindig Albert Einstein egyik bölcs mondására emlékeztet, miszerint: „A problémákat sosem tudod azon a tudatosság szinten megoldani, ami létrehozta őket”.

A bankrendszer és az üzleti élet irányítása már a kisebbség kezében van, és a trend folytatódik. Az európai pénznem, az euró, az Illuminátusok tervének része, miszerint az összes valutát váltsa fel egyetlen valuta, amit a tervezett Világ Központi Bank irányít. Ahogy Mayer

A Manipuláció Piramisa

Illuminátus vérvonal

Minden, a napi életünkre kihatással lévő főbb intézmény kapcsolatban áll a Globális Elittel, amely dönt az egyeztetett politikát illetően az egész piramisra nézve.

Az alacsonyabb osztályok embereinek fogalma sincs, minek a részei.

3. ábra: az orosz matrjoska baba diktatúra. A globális társadalom úgy épül fel, mint piramisok a piramisokban, amiket a fő piramis magába zár. A tetején az Illuminátusok családjai manipulálják a globális uralom megszerzésére irányuló ütemtervüket a látszólag független intézmények és szervezetek révén. A „Szabad Társadalmak” csupán egy mítosz, mivel a szemfényvesztés fátyla mögötti Rejtett Kéz ráerőlteti mindenkire ütemtervét.

Amschel Rothschild az (Illuminátusok) bankár-dinasztia alapítója mondta: „Adjátok nekem egy nemzet fizetőeszköze feletti irányítást, és fűtyülök rá, ki hozza törvényeit.” Vidd ezt egy szinttel feljebb, és már meg is van a világdiktatúra terve, ahol ők irányítják a világ fizetőeszközét, és ráadásul ők hozzák a törvényeket is. Az Illuminátusok családjai a titkos társaságok hálózata és összefonódó, tenyerükből evő, megbízott lóti-futi igazgatóik révén irányítják az összes nagyobb bankot és multit. Úgy tűnhet, hogy a főbb igazgatótanácsokban eltérő nevek szerepelnek, de nekik egytől-egyig meg kell felelniük uraiknak, akik odatették őket, és aprólékosan megszabják követendő irányvonalukat. Mint ahogy más könyveimben részleteztem, az öt érzékszervi szinten a világot egy piramisokon belüli piramisokból álló felépítmény irányítja, mint az orosz matrjoska babák, egyik a másikban. E piramisok csúcsán találod az Illuminátusok családjait, különösen az összes többi magában foglaló legnagyobb piramisban (3. ábra). Onnan manipulálnak, és kényszerítik a társadalom egészére a globális hatalom-központosítási tervüket. Azoknak, akik a Rendszer különböző területeit kétségbe vonó érdekvédelmi csoportokban tevékenykednek, fel kell ismerniük, hogy ugyanazokkal az Illuminátus-családokkal van dolguk a piramis tetején!

A nemzetközi részvénytársaságaik révén az Illuminátusok irányítják többek között a világ olaj, gáz, elektromos és vízszolgáltatását, az „orvostudományt”, az orvosság (drog) gyártást/kereskedelmet, valamint az élelmiszer-termelést és elosztást. Bankrendszerük irányítja a kormányokat, a kereskedelmet és az embereket, olyan pénz kikölcsönzésével, ami nem létezik, és a nem létező pénz utáni kamatok beszédésével. Amit pénznek hívunk, az csupán egy csekk, átutalás, hitel vagy akár „készpénz” alakjában körbeadott adósság elismervény. Vagyis nem pénz, hanem adósság. A pénzt hitel kibocsátásával hozzák létre – ami egy kölcsön – és nem

4. ábra: a pénz csupán adósság, sőt még a „készpénz” is csak egy „Tartozom Neked” ígéret arra, hogy valamikor a „jövőben” kifizetik. Ott van, mindenki elolvashatja a brit bankjegyeken.

számít, hogy aztán milyen formában jelenik meg (készpénz, csekk, számlapénz vagy bármi más), ez mindig csak egy újra körforgásba helyezett adósság marad. A hitel „credit” szó latinul annyit jelent, „bizalom” vagy „hit”, és pontosan ez maga a pénz: a hit, hogy valódi. De nem az! Sőt még az adósság is egy illúzió, mivel hogyan lehetsz eladósodva, ha első helyen nem is kapsz semmit? (Lásd: *Pénz mint Adósság* dévédé. Keresd a kiadóban! – a szerk.).

Amikor a bank „kölcsőnt” nyújt, nem ad kölcsön *semmit*. Kölcsön csak azt adhatom, ami az enyém, már az ügyletet megelőzően létezett, a tulajdonomban volt. A banktisztviselő egyszerűen begépezi a számlára az összeget, amit a bankárok megállapítottak, hogy nagy kegyesen „kölcsőnt adnak” neked, a házad, az üzleted, a földed jelzálogba helyezése ellenében. Nem hoznak létre pénzt, adósságot hoznak létre a számítógép billentyűinek leütésével, és ettől a pillanattól kezdve, vissza kell fizetned nekik munkával megkeresett valódi pénzzel a nem létező „pénzt”, amit „kölcsőnt adtak” neked, plusz a kamatot! Ha nem teszed, elveszik, kisajátítják a jelzálogként felajánlott tulajdonodat – *a semmi kölcsönadása fejében*. A kormányok hasonló módon vesznek föl „pénzt” kölcsön a magánkézben lévő bankoktól, és az adófizetők felelőssége, hogy a világbankároknak „visszafizessék” a nem létező pénzt, amit az ő nevükben a kormányok „kölcsőnözték”, mely kormányokat ugyanazon erők irányítják, mint akik a bankokat birtokolják. Ha ezt regényben megírnád, azt mondanák, hogy túlságosan elvetted a sulykot ahhoz, hogy hihető legyen, de ez a banki csalás valósága. A brit bankjegyek azt ígéri, hogy kérésre kifizetik az igénylőnek az összeget, ami a bankjegyen írva vagy, mint érték (4. ábra). Hogy lehetséges ez? Ha tartozom neked tíz fonttal, és adok neked tíz fontot, akkor annyit adtam neked, mint amennyivel tartoztam, igaz? Igen, ha a tíz fontos bankjegy pénz, mint ahogy ezt feltételezzük. Azonban nem az! Nem más, mint egy adóslévlé, ígéret a fizetésre – *egy adósság*. Ha kölcsön adsz nekem tíz fontot, akkor kölcsön adsz nekem egy adósságot, és mikor visszaadom neked a tíz fontot, akkor visszaadom neked az adósságot. Hogyan fizethetünk valakinek pénzzel, ha valójában nincs is semmiféle pénz?

Feleségem, Pam kapott egy levelet az angliai Hampshire rendőrségtől, amiben azt állították, hogy egy sebességmérő kamera rögzítette, hogy hat mérfölddel meghaladta a megengedett

sebességet éjszaka, egy olyan úton, ahol nem volt semmi forgalom. 60 fontot követeltek ezért az emberiség ellen elkövetett bűntettért. Írtam egy fickónak a Hampshire rendőrségre, aki a kormány adósságbehajtója, „ügyintéző, Központi Közlekedési Bírság Iroda” titulussal. Megkérdeztem, hogyan fizetném ki a „pénzt”, amikor a pénz nem létezik. Nem törvénytelen adósságot adóssággal kifizetni? S ezért hogyan lehetséges kifizetni anélkül, hogy csalást követnénk el? Nem volt hajlandó válaszolni a kérdésemre, akár hányszor is megkérdeztem, egyszerűen azért, mert nem volt rá válasza. A rendőrségi okirat, még azt is sugallta, hogy a „pénzt” hitelkártyával fizessük ki. Megkérdeztem a Hampshire-i rendőrfőnököket is, és a legfelső bíróság elnökét, hogy hogyan lehet ezt kifizetni, mikor a pénz nem létezik, csak adósság. Szóra sem méltattak, mivel mást nem tehettek, csak azt, hogy a kérdést figyelmen kívül hagyják. Mégis több milliárd ember éhezik, elveszti otthonát, szegénységben él, sőt a pénztelenség miatt meghalnak évente tízmilliók, miközben ez nem más, mint a számítógép képernyőn megjelenő ámitó számjegyek. A Rothschild család a társaknak szóló 1863-ban, New-York-ban kiadott egyik hivatalos közleménye tökéletesen összefoglalja a helyzetet:

„A Rendszert értő kevesek vagy annyira érdekeltek lesznek a haszonban, vagy annyira függnek a vele járó előnyöktől, hogy abból az osztályból nem lesz ellenszegülés, míg másrésről az óriási előnyöket mentálisan felfogni képtelen emberek zöme... zokszó nélkül fogja viselni terheit, s talán fel sem merül a gyanú benne, hogy a rendszer ártalmas érdekeire nézve.”

Az egész bankrendszer megdőbbentő méretű csaláson alapszik, hogy irányítsa, és elnyomja az embereket. Nincs abban semmi rossz, ha van egy pénznek nevezett általános csereeszközünk. Nem erről beszélek. Hanem arról, hogy ha egyszer vannak magán bankjaid, ugyanazok tulajdonában, akik a csereeszközt a semmiből hozzák létre, és ezért kamatot szedhetnek, egy idő után náluk összpontosul a mindenre elcserélhető, mindenki által mőhón és elkeseredetten vágyott különleges árucikk, a pénz. Ezzel mindenkit megvásárolhatnak, a politikusokat, a médiát, az oktatást, a kutatást, a rendőrséget, az igazságszolgáltatást is, és így mindenük megvan, amire szükségük van a globális zsarnoksághoz. Hát így állunk, és azért tudták ezt meghonosítani, mert a bankokat irányító családok ugyanazok, akik a bankügyi törvényeket írató és megszavaztató politikusokat is irányítják. Bármily meghökentően hangozhat elsőre, a bankoknak megengedett, hogy a letétbe helyezett összeg tízszeresét (mára ez a korlát is töredékére zsugorodott a folyamatos lobbizások révén – *a szerk.*) helyezték ki kölcsönként, ezt „részlegesen tartalékolt kölcsönnek” hívjuk. Minden alkalommal, amikor egy fontot vagy dollárt betesz a bankba, feljogosítod a bankot, hogy tíz fontot, vagy dollárt hitelezzen, amivel nem is rendelkezik. Sokan azt hiszik, hogy a bankok letétesei pénzét kölcsönzik ki, miközben valójában friss levegőt adnak kölcsön: számokat a képernyőn. Ha követed a „pénz” mozgását bankról bankra, csekkekben, és átutalásban stb., azt találod, hogy egyre több és több „pénzt” hoznak létre az eredeti letétedből vagy kölcsönödből, mert mindig, amikor ezt elköltik, és egy másik bankban köt ki, ennek fejében még több hitelt helyeznek ki. A kamat összege, amit a bankok ezen a csaláson keresztül beszednek, elképesztő. Semmi más nem szab ennek korlátot, csak az, hogy mennyi kölcsönt veszünk föl. A pénz/bankrendszer manipulációja az Illuminátus-családok diktatúrájának egyik leghatékonyabb eszköze, és eladósodásunk megállíthatatlanul növekvő, mindenkit fojtogató mértéke a legjobb példa tudatlanságunkra.

Az emberek életük végéig sínylődnek gyűlölt munkahelyeken, csakhogy „ki tudják fizetni a lakáshitelt”. De mi ez a lakáshitel? Egy adósság, amit a bank kifizet neked, hogy cserébe te még nagyobb adósságot fizess vissza neki. A törvény szerint, azonban nem fizethetsz ki adósságot egy másik adóssággal! És még azt mondják, én vagyok örült! Más könyveimben megtalálod a globális banki csalások részletes és rendkívül izgalmas hátterét. Az Illuminátusok banki és vállalati hálózata arra használja kormánybefolyását (irányítást), hogy tönkretegye a kisebb, még nem az Illuminátusok kezében lévő üzleteket, vállalkozásokat, és hogy mindenki túlélését az elit családoktól tegye függővé. Miért van az, hogy a kormányok szüntelenül olyan törvényeket fogadnak el, amik a nagyvállalatoknak könnyebbé és jövedelmezőbbé teszik az életet, de nehezebbé és költségesebbé a kisebb vállalkozások számára? Íme a válasz, ami egy egyszerű egyenletrendszer: függőség = irányítás, különbözőség = szabadság. A médiában a hatalom a fölött, hogy mit lássunk, és halljunk, csupán nevetségesen kevés ember kezében van. Úgy tűnhet, hogy a médiában állandóan növekszik a „különbözőség” az egyre több és több televíziós csatornával, azonban az őket és adásaikat irányítók száma folyamatosan csökken. Amikor televíziós riporter/bemondó lettem a 70-es években, elképzelhetetlen volt, hogy az Egyesült Királyság területén a helyi független televízió (ITV) állomásoknak ne egymástól független tulajdonosai legyenek. Az általános vélekedés szerint ez elengedhetetlen volt az elfogulatlan információ szabad áramlásához. Ma azonban egyetlen cég, a Carlton Granada irányítja az összes független televíziót Anglia, Skócia, Wales és Észak-Írország területén. Hamarosan ugyanez lesz a „független” rádiózás sorsa is. Azonban ezzel nincs vége, mivel az Illuminátusok ütemterve teljes média uralmat követel, és így világszerte csökkentették, vagy papírkosárba dobták a média tulajdonjogát korlátozó állami szabályozást.

A brit kormány – az Illuminátusok bábja, Tony Blair vezetése alatt – nagymértékben hozzájárul ehhez, mivel nagyobb külföldi tulajdonrészesedést akar megengedni a médiában, azért, hogy a globális részvénytársaságok, mint a Disney és mások bejöhessenek. Az Egyesült Államok Szövetségi Hírközlési Bizottsága, amit Collen Power fia, Michael vezet, folyamatosan a tulajdonjog korlátozásának további enyhítéséért harcol. Ez lehetővé teszi az Illuminátusok néhány vállalatának, hogy a nemzeti és globális médiában hatalmas tulajdonrészt szerezzenek, és lerombolják az adások és nézetek különbözőségének maradékát. Az elképzelés szerint az információforrásokat oly mértékben kézben tartják, hogy az emberek csak az látják, s hallják, ami az Illuminátusok diktatúrájának megfelel. George Orwell pontosan ezt vetítette előre 1984-című könyvében. A Bush családdal szoros kapcsolatban álló Tiszta Adónak hívott média csoport jó példa erre. Felvásárolta az amerikai rádióállomások zömét, és megszabja a „hírek” tartalmát. Detroitban a legfontosabb állomások közül hét került tulajdonába. A 2003-as iraki invázió előtt és alatt, a Tiszta Adó gyűléseket finanszírozott a háború támogatóinak összegyűjtésére, miközben adásaiban nem adott hangot alternatív nézeteknek.

A General Electrichez hasonló vállalatok irányítják az amerikai tévéhálózatot, ahonnan a legtöbb amerikai a „hírekről” tudomást szerez. A General Electric tulajdonában van az NBC hálózat, CNBC, MSNBC, Bravo, Mun2TV, Sci-Fi csatorna, Trio, WNBC New-York, KNBC Los Angeles, WMAQ Chicago, WCAU Philadelphia, KNTV San Jose/San Francisco, KXAS Dallas/ Fort Worth, WRC Washington, WTVJ Miami, KNSD San Diego, WVIT Hartford, WNCN Raleigh, WCMH Columbus, WVTM Birmingham, WJAR Providence, KVEA/KWHY Los Angeles, WNJU New York, WSCV Miami, KTMD Houston, WSNS Chicago, KXTX Dallas/Fort Worth, KVDA San Antonio, KSTS San Jose/San

Francisco, KDRX Phoenix, KNSO Fresno, KMAS Denver, WNEU Boston/Merrimack, KHRR Tucson, és WKAQ Puerto Rico¹. Az Universal Studios is az övék, továbbá az NBC Universal Television Studio és az NBC Universal Television Distribution. Képzeld csak el, mekkora hatalommal ruházza fel ez őket, hogy egy hamis valóságot ültessenek belénk!

Rupert Murdoch média iparmágnás irányítja a televízió és rádióállomások, valamint világszerte az újságok vég nélküli sorát, együtt a Twentieth Century Fox filmstúdióval, könyvkiadókkal, mint a Harper Collins és a Delphi Internet rendszer. Egyik Murdoch „tulajdon”, a Fox News az egyik legelfogultabb televíziós propagandaadó, amivel valaha is találkoztam. Vállalati egyesüléseken keresztül, mint a General Electric, a Murdoch News Corporation, a Disney és az AOL-Time Warner irányítják az Illuminátusok Hollywoodot és a zeneipart is. Hiába látsz különböző lemezgyártókat és filmstúdiókat, lényegében ugyanaz a hatalom uralkodik felettük, és dönti el, mit fognak vagy nem fognak és hogyan fognak az emberek látni és hallani. Amikor eljutunk e könyv lényegi mondanivalójához, meg fogod érteni, hogy milyen létfontosságú a média feletti uralom az Illuminátusok ütemterve számára. Sokkal többről van szó, mint hazugságok elhintése és igazságok eltitkolása a világ eseményeiről. Anélkül, hogy az emberekre kényszerítenék a látottakat és hallottakat, az uralmi felépítmény többi része összeomlana.

A média manipulációja és a hamis tudósítás két kis példája feltárja a nagyobb képet. Egy korábbi BBC újságíró elmesélte, megkérték, hogy kamerával járja az utcákat, és vegye fel, mit gondolnak az emberek az Anyakirálynőről, amikor 2002-ben 101 évesen meghalt. A riporter azt tapasztalta, hogy a megkérdezettek 99%-a, azt mondta, hogy nem szerette az Anyakirálynőt, és nem izgatja, hogy meghalt. Becsületes újságíróként jelentette az igazat a történekről, de abban a helyzetben találta magát, hogy főnökei keményen megdorgálták. A hivatalos BBC verzió szerint az „Anyuci királynőt” (aki tényleg egy kiállhatatlan perszóna volt) szereti, és csodálja a nemzet. Az újságíró megkérdezte talpnyaló „feletteseit”, hogy ezzel azt mondják-e neki, hogy hazudnia kellett volna. Válaszuk: „A körülményeket figyelembe véve el kellett volna ferdítened az igazságot!”. Az újságírónőt ez elrettentette, és forgó gyomorral felmondott. Sajnos kevesek olyanok, mint ő, és így az igazságot nap mint nap nem csak hogy elferdítik, hanem kíméletlenül lemészárolják.

Miközben ezt a könyvet írtam, a legújabb személyes tapasztalatom megmutatta (a sok száz közül az egyik) a média egyedülálló képtelenségét a tények tudósítására, és a közönség minden képzeletet felülmúló naiv hitét abban, amit olvas, lát és hall. Megkeresett egy televíziós program, a *Hírességek Big Brother-ja*, amiben közismert személyek együtt élnek egy „házban” több mint két hétig, és napi 24 órán keresztül filmezik őket. A nézők addig szavaznak a kilakoltatásról, amíg egyvalaki marad, a „győztes”. Találkoztam a műsor képviselőivel, hogy lássam, egy ilyen önmagában visszataszító cirkusz vajon nyújt-e lehetőséget számomra olyan információ továbbadására, amit a közönség normális esetben nem hallana. Hamar eldöntöttem, hogy ez nem így van, aztán többet nem is hallottam felőlük, és ők sem rólam. Azonban a rákövetkező két hónapban az újságok elkezdtek arról írogatni, hogy szerepelni fogok a műsorban. Napról napra ezt ismételték, és az egyik lap még egy riportert is küldött, hogy kopogjon be a bátyámhoz, meginterjúvolni a megjelenésemről a műsorban. Egy vasárnapi újság azt írta, hogy az utolsó pillanatban valaki mást tettek a helyembe, miközben *be sem hívtak a válogatásra*. Tíz héten keresztül, amíg a történetek keringtek, egyetlen újság sem kérdezett meg... *engem!* Bár a tudósítások badarságok voltak, a közönség elhitte. Folyamatosan megállítottak az utcán, és a show-ban való szerepésemről kérdezgettek. A legtöbben elhitték, hogy bizonyára